உ

சிவமயம்

பாலருவாயர் துணை

யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபையின்

ஆதரவில்

கிலக ஆண்டு சித்திரைத் திங்கள் 5-ஆம் நாள் (17-4-1968) நிகழும்

சைவ மகாநாட்டுத்

தலைமையுரை.

KOVILOOR ANDAVAR ✶ LIBRARY, KOVILOOR
A. No. 26358
Accn. No. 26358 26358 79/1

சிவஸ்ரீ தத்புருஷ தேசிகரவர்கள்

தேவகோட்டை.

மெய்யன்பர்களே !

'பரங் கருணைத் தடங்கடலாகிய சிவபரம்பொருளின் திருவருளினாலே, சைவமரபைப் பேணிக் காப்பதில் முன்னிடம் பெற்று விளங்கும் இவ்வியாழ்ப்பாணத் திருநகரிற், பல்லாண்டுகளாகச் சமயத் தொண்டு புரிந்து, பயனை வழங்கிவரும் சைவ பரிபாலன சபையின், சைவ மாநாட்டுக்குத் தலைமை ஏற்றுப் பணியாற்றும் பேறு, இவ்வாண்டில் எமக்கு வாய்த்துள்ளது. எமது ஞானாசிரியருள் ஒருவராக வைத்து, யாம் நாடோறும் பூசித்து

வருகின்ற சைவ ஞாயிறு, ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் பெருமானின் அடிச் சுவட்டைப் பற்றி நின்று, இச்சபை பணியாற்றி வருகின்ற தென்பதும், எமக்குச் சமயம், விசேடம், நிருவாணமாகிய சிவதீட் கைகளேயும், ஆசாரியாபிடேகத்தையும் செய்துவைத்து ஆட்கொண் டருளிய சிவாகம ஞானபாநுவாகிய சிவஸ்ரீ ஈசான சிவாசாரிய சுவாமிகள் அவர்களும், எம்முடன் நெருங்கிய நட்புரிமையுடைய வர்களாயிருந்தவர்களும் — இருக்கின்றவர்களுமாகிய சைவப் பேரறிஞர்களும், இச் சபையில் தலைமை யேற்றுச் சிறப்பித் திருக்கின்ருர்களென்பதும் தெரிந்து, இச்சபையின் தொடர்பு கிடைத்தமைக்குப் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைகின்ருேம்.

சைவ சமயத்திற் பிறப்பதும், அதன் பிரமாண நூல்களாகிய வேத சிவாகமங்களின் வழியே ஒழுகுவதும், அதனைப் பரிபாலிப் பதுமாகிய இவைகள் முன்னைப் பிறவிகள் பலவற்றிற் செய்த புண்ணிய மிகுதியால் உண்டாதற்குரியன. இந்தச் சிறந்த பேற்றை, இங்குள்ள மெய்யன்பர்களாகிய நீங்கள் பெற்றிருக் கிறீர்கள். எய்துதற்கரிய பெரும்பேற்றை எய்தியிருக்கின்ற நாம்' இந்த வேளையில் சிவபரம் பொருளைப் பற்றியும், அவரால் நிய மனஞ் செய்யப்பெற்றுள்ள சமய கோடிகள் அனைத்திற்கும் மேம்பட்டு, இராசாங்கத்து அமர்ந்த சைவ சமயத்தைப் பற்றி யும், சைவ சமயிகளாகப் பிறந்து வாழும் நமது இன்றியமை யாத கடமைகளைப் பற்றியும், நாம் பெறுதற்கிருக்கின்ற நல் லின்பம் பற்றியும் சிறிது சிந்திப்பது பொருத்தமாயிருக்குமென்று கருதுகின்ருேம்.

சிவபரம்பொருள்

உலகந் தோன்றிய நாள்தொட்டு இன்றுவரை, எத்துணையோ கோடிக் கணக்கான சமயங்கள் தோன்றியும், நிலைபெற்றும், மறைந்தும் தமது வன்மை—மென்மைகளை நமக்கு அறிவுறுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. இச் சமயங்கள் அனைத்தும், உயிர்த் தொகுதிகளின் பக்குவநிலைகளுக் கேற்பப் பலவேறு வகைப்பட்ட தகுதிகளில், முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானது திருவருட் குறிப்பினுலேயே உண்டாயின என்பதும், அச்சமய நெறியாள ரனைவரும் இறுதியில் சைவநெறி பற்றியொழுகிச் சிவப்பேறு பெறுதல் உறுதியென்பதும், நமது ஞான நூல்களிற் காணப் பெறும் பேருண்மைகளாகும்.

ஒரு தாய், தன் வயிற்றிற் பிறந்த குழந்தைகளுக்கு, அவ் வவற்றின் பருவநிலைகளுக்குத்தக, உணவு கொடுத்து வருவது, அவள் அவற்றின்பால் வைத்த பட்சபாதத்தினுல் என்று, எவரும் சொல்லார். அன்பினுலென்றே சொல்லுவர். அதுபோலவே,

அனைத்துயிர்களுக்கும் அம்மையப்பராக விளங்குகின்ற சிவபெருமான், பலவேறு வகைப்பட்ட சமயநெறிகளை வகுத்து, மக்களை அந்நெறிகளில் ஒழுகுமாறு வைத்திருப்பதும், அவர் அவர்கள் அனைவரிடத்திலும் ஒரேபடித்தான அன்பு வைத்துப் பேணும் குறிப்பினாலேயேயாம். இதனாலேயே, சைவசமயம், மற்றைச் சமயநெறியாளரிடத்துக் காழ்ப்புக் காட்டாது, அன்பு காட்டும் அடிப்படையில் பெருமையுடையதாயிருந்து வருகின்றது.

காலங்கடந்து பயன்பெறுந் தகுதியுடைய அபக்குவர்களின் பொருட்டாக, 'உலகாயதம்' முதலிய கீழ்த்தரமான சமயங்களும், அவற்றின் நெறிமுறை — முத்திப்பேறு முதலியவைகளும், சிவ பெருமானது அருட்குறிப்பின்படி, அவரது அருளாணை பெற்றவர்களால் உணர்த்தப் பெற்றன. விரைவிற் பயன்பெறுந் தகுதியுடைய, பக்குவர்களாகிய நம்மனையோரின் பொருட்டாகச், சித்தாந்த சைவநெறியும், அவற்றின் சாதனங்களும், சுத்தாத்துவித முத்தியும் சிவபெருமானால் சிவாகமங்களில் உணர்த்தப் பெற்றன. இங்ஙனம் பிறரை முன்னிறுத்தியும், தாமே முன்னின்றும் ஆக்கி வைத்துள்ள சமயங்களில், முடிந்த முடிபான உண்மைகளைத், தாமே முன்னின்று வகுத்தருளிய சமயநெறியிலேயே, அவர் நிறுத்தியிருக்கக் கூடுமென்பதில், யாரும் ஐயுறவு கொள்ள வேண்டியதில்லை யல்லவா?

எல்லா உயிர்களும், முடிவில் இன்பப் பேற்றைப் பெறுதற்குரிய திருவுளக் குறிப்புடன் வேத சிவாகமமாகிய முதல் நூல்களை அருளிச் செய்தும், படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளலாகிய ஐந்தொழில்களைப் புரிந்தும், இடையீடின்றிப் பேருதவி செய்துவரும் சிவபெருமானே ''பரம் பொரு''ளென்பதையுணர்ந்து, அவரது திருவடியொன்றே பற்றி நின்று உய்வது, நமது முதற் பெருங் கடமையாகும்.

''சிவபெருமானே பரம்பொருள்'' என்பதை அறிந்து கொள்ளுவதற்கு, அவரால் அருளிச் செய்யப்பெற்ற வேத சிவாகமங்களும், அவற்றின் வழிவந்த பன்னிருதிருமுறை, பதினான்கு சாத்திரமாதிய அருளாளர்களின் திருவாக்குகளும் பெருந்துணை செய்வனவாகும். கலைகளாகக் காணப் பெறுபவை அனைத்திற்கும் கர்த்தா, சிவபெருமானே. இதனை ''ஈசானஸ் ஸர்வ வித்யாநாம்'' என்று தைத்திரீய ஆரணியக உபநிடதம் உணர்த்துகின்றது. திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள் திருவிற்கோலத் திருப்பதிகத்தில் ''தொகுத்தவன், அருமறை; அங்கம் ஆகமம், வகுத்தவன்'' என அருளியிருப்பதும் நினைவு கூர்தற்குரியது.

வேத சிவாகமங்களில் குறிக்கப்பெறும் பரம்பொருள் ''சிவ பெருமானே'' என்பதை ''விடையின் மேல் வருவானை வேதத்தின் பொருளானை'' என்பது முதலாகிய தேவாரங்கள், ''வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருளா மாபாடி'' என்பது முதலாகிய திரு வாசகங்கள் ஆதியவற்ருல் அறியலாம்.

சிவபெருமான், சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம் ஆகிய குணங்களில்லாத நிர்க்குணராயிருந்தும் முற்றறிவு, வரம்பிலின் பம், பாசநீக்கம், தன்வயம், பேரருள், முடிவிலாற்றல், இயற்கை யுணர்வு, தூய உடம்பு ஆகிய எண்குணத்தராய் இலங்குகின்ருர். ''அநேக குணசம்பந்நோ நிர்க்குணோபி மகேஸ்வர'' என்று தக்ஷ காண்டமும் ''ஸர்வக்ஞாதா த்ருப்திர் அநாதிபோத: ஸ்வதந்த் ரதா நித்யம் அலுப்த அநந்த சக்திஸ்ச நிராமயாத்மா விசுத்த தேகஸ்ஸ சிவத்வமேதி'' என்று சருவஞானேத்தர ஆகமமும் கூறு கின்றன. இங்ஙனம் சொல்லப் பெறுகின்ற எட்டுக் குணங்களை யுடைமையினுலேயே, சிவபெருமான் பரம்பொருளாக எல்லாக் கடவுளரினும் மேம்பட்டு விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்ருர்.

அவரது முற்றறிவு, ஆன்மாக்களின் பக்குவா பக்குவங்களை யறிந்து, அவற்றிற்கேற்ப அருள்புரிவதற்குச் சாதனமாயிருக்கும். வரம்பிலின்பம், அழிந்துபோகின்ற இன்பதுன்பங்களிற் பட்டு அல்லலுறும் உயிர்களுக்கு, ஆரா இன்பத்தை வழங்கும். பாச நீக்கம், அவற்றையுடைய உயிர்களுக்கு, அவை நீங்குமாறு செய் யும். தன்வயம் எதையும் பிறருதவியின்றி முடிப்பதற்கு அநுகூல மாயிருக்கும். பேரருள், பட்சபாதமின்றி, எல்லா உயிர்களின் உய்தியிலும் திருவுளத்தை நிறுத்தும். முடிவிலாற்றல், கருவி காலமாகிய துணைகளின்றி, எப்போதும் எதையும் எண்ணத்தி னுலேயே முடிப்பதற்கு முன்னிற்கும். இயற்கையுணர்வு பிறர் அறிவிக்காமலேயே, எல்லாவற்றையும் அறிவிக்கும் சாதனமாயி ருக்கும். தூயவுடம்பு, தோற்றக்கேடுகளுக்கு இடமில்லாததாய், அருள் வடிவமாய் விளங்கும்.

தனக்கென வேண்டுதலும் வேண்டாமையும் இன்றி, ஆன் மாக்களின் உய்தியொன்றிலேயே திருவுளங் கொண்டு, மேற் கண்ட எண்குணங்களை யுடையவராயிலங்கும் சிவபெருமானே பரம்பொருள் என்பதை, இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய ஆயிர மாண்டுகளுக்கு முன்னே திருவவதாரஞ் செய்தருளிய ஸ்ரீ அரத் தாசாரிய சுவாமிகள், பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்புப் பீடத்திலேறி யிருந்து, இருபத்திரண்டு காரணங்கள் காட்டி, ஐந்து வடமொ ழிச் சுலோகங்களால் நிறுவியுள்ளார்கள். அவை ''சுலோக பஞ் சக'' மென வழங்கப் பெறும். அவற்றைச் சைவவுலகம் செய்த

தவப்பயனுய் அவதரித்துச் சிவஞானபோத மாபாடியம் முதலிய பெருநூல்கள் செய்து உதவிய ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞானசுவாமிகள் தமிழ்யாப்பில் மொழிபெயர்த்துத் தந்தருளியுள்ளனர்.

வைதிக சமயத்தினரனைவரும் ஏற்றுக் கொள்ளுகின்ற மந்திர மாகிய ''காயத்திரியின் வாச்சியப் பொருள் சிவபெருமானே'' என்பது அதன் முதற் குறிப்பு. அம்மந்திரத்திலுள்ள பர்க்கநாமம் ''பர்கஸ் த்ரயம்பக: ஹர: ஸ்மரஹரோ பர்க:'' என்னும் வட மொழி நிகண்டு முதலியவற்றுல் சிவபெருமானையே உணர்த்து கின்றது, என்பது தெளியலாம். ''ஞானத்தையும் முத்தியையும் மெய்யடியார்களுக்குச் சிவபெருமான் ஒருவரே வழங்க வல்லவர்'' என்பது சுலோக பஞ்சகத்தில் இறுதியாக அமைந்திருப்பது. ''பாசஜ்ஞாநாந் நமுத்திஸ்யாத் பசுஜ்ஞாநாத் ததைவச ஸர்வ தஸ்சயதோ முத்தி பதிஜ்ஞாநேந கம்யதே'' என்னும் சுவாயம் புவ ஆகம வாக்கியத்தால், பதிஞானமே முத்தியை வழங்குவ தென்பதும், அந்த ஞானம் சிவபெருமானுல் அருளப் பெறுவ தென்பதும், உணரப் பெறுகின்றன.

சுலோக பஞ்சகம் ''பசுபதிப் பெயரிய தனிமுதற் கடவுள், உம்பர்கள் எவர்க்கும் உயர்ந்தோன், என்பது தெளிக இயல் புணர்ந்தோரே'' என்று முடிவு பெறுகின்றது. சிவபெருமானுக் குரிய பல திருப்பெயர்களில் ''பசுபதி'' என்பதும் ஒன்று. ''உமா பதயே பசுபதயே நம:'' என்பது தைத்திரீய ஆரணியக உப நிடதம். இதன் பொருள் ''உமாபதியார்க்கு—பசுபதியார்க்கு வணக்கம்'' என்பதாகும். உமாபதியே பசுபதி என்பதும், அவ ரல்லாத ஏனையோரனைவரும் பசுக்களாக; அவரொருவரே பதி யாய் விளங்குகிறுரென்பதும், எல்லோருக்கும் பதியாய் இருக்கும் அவரே எல்லோராலும், வழிபடுவதற்குரியரென்பதும், எவரை யும் அவர் வழிபடுபவரல்லர் என்பதும் உணரத் தக்கனவாம்.

''சிவபெருமான் ஒருவரே தியானிக்கற்பாலர். சிவபெருமான் நன்மையையே வழங்குவர். இஃதன்றிச் சொல்லிய மற்றெல்லா வற்றையும் விட்டு விடுக. அதர்வசிகை முற்றிற்று.'' என்று அதர்வண வேதம் தன்னை முடித்துக்கொண்டது. ''சிவஏகோத் யேய: சிவஸ் சங்கர: ஸர்வம் அந்யத் பரித்யஜ்ய ஸமாப்தா அதர்வசிகா:'' என்பது அது. ''சென்று நாம் சிறுதெய்வம் சேர் வோமல்லோம், சிவபெருமான் திருவடியே சேரப் பெற்றேம்'' எனவும் ''சேர்ந்தறியாக் கையானை'' எனவும்வரும் தேவார திரு வாசகக் குறிப்புக்களை இங்கே நினைவு கூரலாம்.

''சிவமாம் தெய்வத்தின் மேல் தெய்வம் இல்'' என்னும் எல்லப்ப நாவலர் திருவாக்கும் ''சிவத்துக்கு மேலொரு தெய்வ

மில்லை'' என்னும் பழமொழியும், சித்தாந்த சைவர்களது சிரசின்மேல் விளங்கும் சிவபெருமானே பரம்பொருள் என்பதை, வலியுறுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. அந்தச் சிவ பரம் பொருள், தம்மையும் நம்மையும் தடையையும் நமக்கு உள்ளவாறு உணர்த்தி உய்விப்பது, சைவசமயத்தில் மட்டுமேயாம்.

சைவ சமயம்

சமய கோடிகள் அனைத்தையும் தத்துவ அடிப்படையில் வைத்துக் கண்டு, ஆறு பிரிவினவாகிய நான்கு வகையில் அடக்கி, நமது அருள் நூல்கள் கூறும். அவை, புறப்புறச் சமயங்கள் ஆறும், புறச்சமயங்கள் ஆறும்; அகப்புறச் சமயங்கள் ஆறும், அகச் சமயங்கள் ஆறுமாம். இவ்விருபத்து நான்கனுள் அடங்காதனவாகச் சமயங்கள், முன்னே தோன்றியனவோ, இனித் தோன்றுவனவோ எவையும் இருக்க முடியாது. பழையனவாயினும், புதியனவாயினும் அவைகள் பெயரளவில் வேறுகக் காணப்பட்டாலும், பொருள் நோக்கத்தில் இவ்விருபத்து நான்கிற்குள் அடங்கியேயாதல் வேண்டும்.

இந்தச் சமயங்கள் அனைத்தும், முதற் பெருங் கடவுளாகிய சிவபெருமானது திருவுள்ளக் குறிப்பின்படி தத்துவ ஞானியர், கலைஞானியர், உலகியலறிஞர் ஆதியோரால், இம்மை மறுமை நலங்களுக்கு இன்றியமையாத ஒழுகலாறுகளை மக்களுக்கு உணர்த்தவே ஆக்கப் பெற்றன. இவையனைத்தையும் தோற்றுவிப்பதற்குத் திருவருளே துணையாக நின்றது. தோற்றுவித்த தலைவர்கள், பலவகைகளிலும் அறிவிற் சிறந்தவர்களேயாயினும், சிற்றறிவுடைய உயிர் வர்க்கத்தினராதலின், இவையனைத்தும் முற்ற முடிந்த உண்மைகளை எடுத்துணர்த்தும் இயல்பு பெற்றனவாய் அமைந்திருக்கவில்லை. மேலும் ஆக்கியோரின் அறிவுத் தகுதிக்கேற்ப, ஏற்றத் தாழ்வுடையனவாகவும் அவை ஆகிவிட்டன.

உலகியலறிஞரை நோக்கக், கலைஞானியர் சிறந்தவராதலின், முன்னவர் நிறுவிய சமயங்களை விடப், பின்னவர் நிறுவிய சமயங்கள் சிறப்புடையனவாகவும், அவ்விருவரையும் நோக்கத், தத்துவஞானியர் சிறந்தவராதலின், அவர் கண்ட சமயங்கள், முன்னிருவருங் கண்ட சமயங்களை விடச் சிறந்தனவாகவும் அமைந்தன. எவரும் அறிவிக்க வேண்டாது, எல்லாவற்றையும் தாமே அறியும் பேரறிவுப் பிழம்பாகிய சிவபெருமானுல், நேரே நியமிக்கப் பெற்ற சைவ சமயமோ: எந்தக் குறைபாடும் இல்லாத முழுநிறைவுடன், எல்லாச் சமயங்களையும் கடந்து அதீத நிலையில் திகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது.

உலகியலறிஞரால், உண்டாக்கப் பெற்ற புறப்புறச் சமயங்களும், கலைஞானியரால் நிறுவப் பெற்ற புறச் சமயங்களும், தத்துவ ஞானியரால் நிறுவப் பெற்ற அகப் புறச் சமயங்கள் — அகச் சமயங்களும் அவ்வவற்றிற்குள்ள எல்லைகளின் அளவுகளிற் சிற்சில உண்மைகளைக் கொண்டனவேயாம். அவ்வுண்மைகள் அனைத்தும் அவ்வத் தகுதிகளையுடைய மக்களாற் கொள்ளத் தக்கனவே. சிவபெருமானால் நியமிக்கப் பெற்ற சைவசமய உண்மைகள் வேறெங்கும் காணப்படாதனவாய், மற்றைச் சமயத்தினரின் அறிவுக்கு எட்டாதனவாய்ப் பக்குவான்மாக்களுக்கு முன்னின்று பயன் வழங்குவனவாய்ச் சிறந்து நிற்பனவாம்.

புறப்புறச் சமயங்கள் முதலான கீழ்ச்சமயங்களில் நிற்போர் அனைவரும், அவ்வச் சமயங்களின் ஒழுக்கங்களை வழுவாது கடைப்பிடித்து வருவார்களாயின், அதன் பயனாற் படிப்படியாக மேற் சமயங்களில் ஏறி இறுதியில் சித்தாந்த சைவச் செந்நெறியைப் பற்றி ஒழுகிச், சிவஞானம் கைவரப் பெற்றுப், பரமுத்தியை அடைவர். இதனை,

''புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம் புக்கும்
புகல்மிகுதி வழியுழன்றும் புகலுமாச் சிரம
அறத்துறைகள் அவையடைந்தும் அருந்தவங்கள் புரிந்தும்
அருங்கலைகள் பலதெரிந்தும் ஆரணங்கள் படித்தும்
சிறப்புடைய புராணங்கள் உணர்ந்தும் வேதச்
சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்தும் சென்றால் சைவத்
திறத்தடைவர் இதிற்சரியை கிரியா யோகம்
செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்''

என்ற சிவஞான சித்தித் திருவிருத்தம் உணர்த்தியருளுகின்றது. இதில் ''சைவத்திறம்'' என்று குறிப்பது, ''சைவக் கூற்றின் முடிபாகிய சித்தாந்த சைவத்தை'' என்று சிவஞான சுவாமிகள் உரைத்தருளினர்.

சிவபெருமானது திருவாக்குகளாகிய வேத சிவாகமங்களைப், பிரமாணங்களாகக் கொள்ளாத உலகாயதமும். நால்வகைப் பௌத்தங்களாகிய மாத்தியமிகம், யோகாசாரம். சௌத்திராந்திகம், வைபாடிகமும், ஆருகதமுமாகிய ஆறும் புறப்புறச் சமயங்களாம். சிவாகமங்களை விட்டு. வேதத்தை மட்டும் பிரமாணமாகக் கொண்டாலும், வேதப்பொருளுடன் முரணிப் பொருள் கொள்ளுதலும், வேதத்திற் சில பகுதியை மட்டுமே பிரமாணமாகக் கொண்டு மற்றவற்றை இகழ்தலும், வேதப் புறமான நூல்களையும் பிரமாணமாகக் கொள்ளுதலும் ஆதிய குற்றங்களை

யுடைய தருக்கம்: மீமாஞ்சை, ஏகான்மவாதம், சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரமாகிய ஆறும் புறச் சமயங்களாம்.

வேத சிவாகமங்களைப் பொதுவகையிற் பிரமாணமாகக் கொண்டாலும் அவற்றிற்குப் புறமாகிய பாசுபதம் முதலிய நூல் களைச் சிறப்புவகையிற் பிரமாணமாகக் கொள்ளுதலும், வேதாக மங்களில் விலக்கப்பட்டவற்றைக் கைக்கொள்ளுதலும் ஆணவ மலத்துண்மை கொள்ளாமையும், அதனுண்மை கூறும் சிவாகம முடிபுகளை இகழ்வதுமாகிய குறைகளையுடைய பாசுபதம், மாவிர தம், காபாலம். வாமம், வைரவம், ஐக்கியவாதம் ஆகிய ஆறும் அகப்புறச் சமயங்களாம். பொருளுண்மை யெல்லாம் சித்தாந்த சைவரோடொப்பக் கொண்டாலும் அவற்றிற்குக் கூறும் பொது வியல்பு, சிறப்பியல்புகளில் முரணுதலையுடைய பாடாணவாத சைவம், பேதவாதசைவம், சிவசமவாதசைவம், சங்கிராந்தவாத சைவம். ஈசுவர அவிகாரவாதசைவம், நிமித்த காரண பரிணும வாத சைவமாகிய ஆறும் அகச் சமயங்களாம்.,

இங்ஙனம் வகுக்கப்பெற்ற சமயங்களுள், அகச் சமயங்களா றும் சைவமே யாமாயினும், வேதாகமப் பொருளுண்மை கொள்ளு வதில் வேறுபாடுடையனவா யிருத்தலின், அவை சித்தாந்த சைவத்திற் கிழானவையாய்த் தாழ்ந்துள்ளன. இதனைக் குறிக் கவே சைவக்கூற்றின் முடிபாகிய சித்தாந்த சைவத்தைச் ''சைவத் திறம்'' என்று சிவஞான சித்தியார் அறிவித்தது,

''சைவத்தின் மேற் சமயம் வேறிலை'' என்றும், ''சைவ சமயமே சமயம்'' என்றும், ஆன்றோரனைவராலும் போற்றிப் புகழப் பெறுகின்ற நமது சமய உண்மைகளை, முறைப்படி அறிந்து ஒழுகுவது இன்றியமையாததாகும். அறிவு படைத்து வாழும் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும், அவன் வாழுகின்ற இல்வுலகத்தைப் பற்றியும், உலகத்துக்கும் அவனுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள உறவைப் பற்றியும், அவ்வுறவு வந்ததற்குரிய காரணத்தைப் பற்றியும் உசாவியறிந்து கொள்ளும் விருப்பம் எழுவது இயல்பேயாகும்.

முப்பொருளுண்மை

உலகத்தில் தொடர்புகொண்டு வாழும் உயிர்கள், அத் தொடர்பை உண்டாக்கிய இறைவன், அத்தொடர்புக்குக் காரண மான மலம் ஆகிய மூன்றும் சைவசமயத்தில் ''முப்பொருள்'' என்றும் ''திரிபதார்த்தம்'' என்றும் ஒன்று கூட்டிப் பேசப்பெறும், இவற்றை ஆராய்ந்து முடிவு காணும் பொறுப்பு நமக்கு உண்டு.

"கான்றவர் ஆய்ந்திடத் தக்க வாம்பொருள்
மூன்றுள மறையெலாம் மொழிய நின்றன
ஆன்றதோர் தொல்பதி ஆருயிர்த் தொகை
வான்றிகழ் தளையென வகுப்பர் அன்னவே"

என்பது கந்தபுராணம். பதி, பசு, பாசம் ஆகிய மூன்றும் அநாதி நித்தியப் பொருள்கள். பதியும், பசுக்களும் அறிவுடைமையால் ஒரு இனமாகவும், பாசம் அறிவின்மையால் மற்றோரினமாகவும் இருக்கும். இவை, ஒரு காலத்தில் ஒருவரால் உண்டாக்கப்பட்டன வல்ல வாதலின், எக்காலத்திலும் எவராலும் அழிக்கப் பெறுவன வாகா. பசுக்கள், தமது இனமாகிய பதியைச் சேர்ந்து வாழும் உரிமையுடையன, அவ்வுரிமைக்குத் தடையாக, அநாதியாகவே அவற்றுடன் கூடி இடையூறு செய்து வருவது, பாசம். பேரொளிப் பிழம்பான பதியினிடத்து, இருட்பொருளான பாசம் சென்று சேர மாட்டாது. பசுக்களைப் பதி அணுகினால், பாசம் அவைகளை விட்டு நீங்கியிருக்கும். இதனை

"பதிபசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றிற்
பதியினைப் போற்பசு பாசம் அநாதி
பதியினைச் சென்றணு காபசு பாசம்
பதியணு கிற்பசு பாசம் நிலாவே."

என்ற திருமந்திரம் அறிவித்தருளுகின்றது.

பதி, பசு, பாசம் என்னும் நித்தியப் பொருள்களுள்ளே நித்தியரும், பதிவிஞ்ஞான கலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்னும் சேதனர்களுள்ளே சேதனரும் ஆவார் சிவபெருமான்" என்பதைக் கடோபநிடதம் "நித்யோ நித்யாநாம் சேதந: சேதநாநாம்" என்று கூறுகின்றது இப்பதி, பசு, பாசங்கள் தொழிற்பாடில்லாத சொரூபமெனப்படும். தன்னிலையில் சிவம், ஆன்மா, மலம் என்று குறிக்கப்பெறும்.

சிவம்—பதி

சொரூப நிலையினதாகிய "சிவம் விளங்கக் காணப்படுவதும் காணப்படாததும் அல்லதாய், ஒரு குணமும் ஓர் அடையாளமும் இல்லாததாய், மலரகிதமாய், ஒன்றாய், அழியாததாய், எண்ணிறந்த ஆன்மாக்களுக்கும் அறிவாய்ச், சலிப்பற்றதாய்க், கண்டிக்கப்படாததாய் இன்பசொரூபமாய், மாறுபட்டவர்களுக்குச் சென்று கூடுதற்கரியதாய், வழிபட்டவர்களுக்குச் சென்று பொருந்துகைக்கு இடமாகிய முத்திநெறியாய் அணுவுக்கு அணுவாய், மகத்துக்கு மகத்தாய்த் திகழ்வது" என்று சிவப்பிரகாசம் கூறு

கின்றது. இந்தச் சொரூப சிவத்தை "அண்டங் கடந்த பொருள் அளவில்லதோர் ஆனந்த வெள்ளப் பொருள்" என்று திருப்பல் லாண்டு போற்றிப் புகழும்.

"சிவ" என்னும் சொல், "வசிகரித்தல்" என்னும் பொருளை யுடையதாய், எழுத்து நிலைமாற்றம் பெற்று விளங்குவது. இதி லுள்ள சிகர வகரங்கள், பதியையும், அருளையும் உணர்த்துவன வாகும். அருளே, சிவபெருமானது சத்தி, சிவசத்தி, கதிரவனில் ஒளிபோன்றது, கதிரவனும், ஒளியும் தம்முள் வேறல்லவாயினும், குணகுணித் தன்மையால், வேறுவைத்தெண்ணப்படும். அது போலவே, சிவமும், சத்தியும் தம்முள் வேறல்லவாயினும், குண குணித் தன்மையால் வேறுவைத் தெண்ணப்பட்டு, இரு பொரு ளெனப்படும், "மாருப், பரையெனுங் கிரணஞ் சூழ்ந்தபாறுவே" என்பது தாயுமான அடிகள் திருவாக்கு.

'சிவம்' என்பது, அன்பு, இன்பம், ஆனந்தம் முதலிய பொருள் களையுடையது. மெய்யடியார்களிடத்து அன்பு செய்து, இன்பங் கொடுத்து, ஆனந்தத்திலழுத்துவது அதன் இயல்பு. "இன்பமே என்னுடை அன்பே" எனவும், "அருணிதி தரவரும் ஆனந்தமலையே" எனவும் வரும் மணிவாசகம் இதனை உணர்த்தும்.

சிவம், தடத்த நிலையில் பதியாக வரும்பொழுது, சிவசத்தி யோடு கூடிப் படைப்பு முதலிய ஐந்தொழில்களால், மலசகிதர் களான பசுக்களை ஆளுபவராக இருப்பார். "இறைவனு வான் ஞான மெல்லா மெல்லா, முதன்மையனுக் கிரகமெல்லாம் இயல்புடை யான்" என்று, பதிப்பொருளைச் சிவஞான சித்தியார் உணர்த்து கின்றது. 'பதி' என்னும் சொல் "ஆள்பவர்" என்னும் பொருளை யுடையது. "ஆளும் நாயகன் கயிலையின் இருக்கை" என்னும் திருத்தொண்டர் புராணம், சிவமே பதி என்பதை விளக்குவ தாகும்.

சிவமாகிய பதி, உயிர்களிடத்துக் கலந்து நிற்றலில் உடம்பும், உயிரும்போல ஒன்ருகவும், பொருள் தன்மையில் கண்ணையும், கதிரவனையும் போல வேருகவும், உயிர்க்கு உயிராதல் தன்மையில் கண்ணொளியும், ஆன்மபோதமும் போல உடனுகவும் இருந்தருளு வார். எண்ணில்லாத உயிர்கள், அவையவை செய்த இருவினை களுக்கேற்பப், படைத்தலாதிய தொழில்களின் பாற்பட்டுச் செல்லுங்கால், அத்தொழில்களைச் செய்கின்ற பதிருபம், சத்தி ரூபங்களாகவும், அவற்றிற்கு வேருகவும் அவர் இருப்பார்.

ஆன்மாக்களின் உய்தியில் திருவுளம் வைத்து, அவர் செய் யும் ஐந்தொழில்களுள், முன்னைய நான்கும், அவற்றுள் இறுதித் தொழிலாகிய அநுக்கிரகத்தின் பாற்பட்டனவே.

அழிப்பினைப் பாற்றல் ஆக்கம் அவ்வவர் கன்மஒப்பில்
கழித்திடல் நுகரச் செய்தல் காப்பது கன்மஒப்பில்
தெழித்திடல் மலங்கள் எல்லாம் மறைப்பருட் செய்திதானும்
பழிப்பொழி பந்தம்வீடு பார்த்திடின் அருளே எல்லாம்.

என்ற சிவஞான சித்தியார், ஐந்தொழில்களும் அருளின் பாற் பட்டிருக்கும் முறையை அறிவிக்கின்றது.

ஆன்மா—பசு

ஆன்மா, எக்காரணம் பற்றியும் அசித்துப் பொருளாதலில்லாததும், வியாபகமுடையதும், அதிசூக்கும சித்துமான சிவம் ஆதலின்றிச், சார்ந்த பொருள்களினிடத்து, அவையவையாய் வசிப்புண்டு வியாபித்திருக்கும் ஏகதேச வியாபியாய், அநாதியே ஆணவ மலத்தில் மறைப்புண்டு தடைபட்ட இச்சை, ஞானம், கிரியைகளையுடைதாய்ப், பசுவெனப்படும் தூல சித்தாதலை யுடையது.

ஆணவ மலத்துடன் கூடிக் கேவலப்பட்டுநின்ற ஆன்மா, அசுத்த மாயையில் அநந்த தேவரால் வழங்கப்பெற்ற காரண சரீரத்தைப் பொருந்தி, அறிவிச்சை செயல்கள் பொது வகையாற் சிறிது விளங்க இருக்கும், பின்னர், மாயா தத்துவத்திலிருந்து தோன்றிய கலை முதலியவற்றால், கஞ்சுக சரீர முதலியவற்றைப் பொருந்தி, சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம் துரியாதீதமாகிய அவத்தைகளை யுற்றுப், போக்குவரவு செய்து, நல்வினை தீவினைகளை ஈட்டியும் நுகர்ந்தும் உழலும்.

இங்ஙனம் வினைப்பயன்களை நுகர்ந்து, துன்புறும் ஆன்மாவுக்கு இருவினையொப்பு நிகழும்போது, அதன் ஆணவமலம் பரிபாகத்தையடையும். அவ்வேளையில், சிவசத்தியின் பதிவு அவ்வான்மாவுக்கு உண்டாக, அதன்வாயிலாக அது, சிவப்பேற்றை அடைந்து ஒன்றியிருக்கும்.

ஒருபொருள் மற்றொரு பொருளைச் சார்ந்து, அப்பொருளேயாக ஒன்றி நிற்பதானால், சாரப்படும் பொருள்களின் தன்மைகளிற் சிறப்பான சில. சாரும் பொருள்களுக்கு அமைதல் வேண்டும். இது குறித்தே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருக்கயிலைக்குச் செல்லும்போது அருளிய திருப்பதிகத்தில் ''ஊனுயிர் வேறுசெய்தான் நொடித்தான் மலை உத்தமனே'' என்றும், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் தில்லையில் அருளிய கண்ட பத்தில் ''சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி எனையாண்ட, அந்தமிலா வானந்தம் அணி கொள்தில்லை கண்டேனே'' என்றும் குறிப்பாராயினர்.

பசுத்துவம் நீங்கிச் சிவத்துவ விளக்கம் உண்டாதற்குச், சிவனடி ஞானமே வேண்டப் பெறுவது. ''சிவனையவன் திருவடி ஞானத்தாற் சேரச் செப்புவது'' என்பது சிவஞான சித்தியார். சிவஞானச்தால் சிவனடியைச் சேர்ந்த சீவன் முத்தர்கள் எங்கும் சிவத்தையே காண்பர்.

மலம் — பாசம்

(ஆணவம்)

பாசம், ஆணவம் என்றும், கன்மம் என்றும், மாயை என்றும் மூவகைப்படும். அவற்றுள் ஆணவமலம் உயிர்களை அநாதியே பற்றி நிற்பதனுல் மூலமலமென்றும், சகச மலமென்றும் பெயர் களையுடையதாயிருக்கும். அது ஒன்ருய், எண்ணிறந்த உயிர்களிடமும் செல்லும் எண்ணிறந்த சத்திகளையுடையதாய்ச், செம்பிற் களிம்புபோல ஆன்மாக்களை அநாதியேபற்றி விரவி நிற்பதாய், அவற்றின் கேவலாவத்தையில் அறிவு தொழில்களை நிகழவொட்டாமல் மறைத்துச் சகலாவத்தையில் மோகஞ் செய்தலாதிய கீழ்ச்செலுத்தும் செயலைச் செய்வதாய்ச், சுத்தாவத்தையில் விலகியிருந்து சிவபோகத்தை நுகருதற்குத் துணை செய்வதாயிருக்கும்.

இது, பிடித்தது விடாததாகை, மோகம் மிகுத்துச் சொல்லுகை, கோபம் இடையருமை, அறியாமை விஞ்சுதல், கொலைத் தொழில் நினைவு விஞ்சுதல், எப்பொழுதும் வருத்தமுறல், யானென்று விஞ்சுதல், மாச்சரியம், விடாநகை என்னும் எட்டுக் குணங்களை யுடையது.

கேவலத்தில் ஆன்மா, ஆணவமொன்றே அத்துவிதமாகக் கலந்து நிற்க இருக்கும், பின்னர்ச் சகலத்தில், மாயையிலிருந்து சிவபெருமான் படைத்துத் தந்த தநு - கரண - புவன - போகங்களுடனும் கூடியிருக்கும் ஆணவமலம், கேவலாவத்தை, சகலாவத்தைகளில் ஆன்மாவுடன் ஒன்றியிருந்தும், சுத்தாவத்தையில் அதனைவிட்டு விலகியிருந்தும் நித்தியப் பொருளாய் நிலவுவதாகும்.

கன்மம்

'' கன்மம் '' என்பது '' செயல் '' என்னும் பொருளையுடையது. இது, உயிர்களால் ஒவ்வொரு பிறவியிலும் செய்யப்பட்டுத் தொகுதியாவது. முன்னைப் பிறவிகளிற் செய்த இதம். அகிதம் என்னும் முயற்சிகள் ''ஆகாமியம்'' எனப்படும். அவை பலனுக்கு வரும்வரை கட்டுப்பட்டு நல்வினை, தீவினை என்னும் இரண்டு வகையாய்ச் ''சஞ்சிதம்'' எனப்படும். அந்நல்வினை, தீவினைகள் பல

னுக்கு வரும்போது, இன்பம், துன்பம் என்னும் இரண்டு வகை யாய்ப் ''பிராரத்தம்'' எனப்படும்.

இங்ஙனம் ஆகாமியத்தால் சஞ்சித பிராரத்தங்களும், பிரா ரத்தத்தை அநுபவிக்கும் முறையில், மேலும் ஆகாமியமும் உண் டாகுமாயின், முன்னர்ப் பிராரத்தம் உண்டாயிற்ரு? ஆகாமியம் உண்டாயிற்ரு? என்னும் ஐயம் நிகழும். பிராரத்தம், ஆகா மியத்தின் பலனே யன்றி. வேறில்லே. அதனுல், ஆகாமியமே முன்னர் உண்டாயிற்றென்று சொல்ல வேண்டும். ஆகாமியமாகிய இதமகிதத்தைச் செய்வதற்குக் காரணம், விருப்பு வெறுப்புக்க ளாம். உயிர்களுக்கு அநாதியே உள்ள அவ்விருப்பு வெறுப்புக்களே ''மூலகன்மம்'' எனப்பட்டுப், பிறப் பிறப்புக்களில் படுமாறு செய் யும்.

மூலகன்மத்திலிருந்து உண்டாகும் காமியமலம், இன்ப துன் பங்களாகிய காரியத்தாலும் புண்ணிய பாவங்களாகிய கார ணத்தாலும் அறியப்பெறுவது. இதுமடிவந்திருத்தல், பொசிப் பற்றுக் கிடக்கை, புண்ணியச் செய்கை, பாவச் செய்கை, தொழில் செய்யாமல் விடுகை, பரநிந்தனே செய்கை, என்னும் ஆறுகுணங்களேயுடையது, உயிரை ஆணவமல காரியங் களாகிய மோக முதலியவற்றுடனும், மாயா மல காரியங்களா கிய தநு—கரண—புவன—போகங்களுடனும் கட்டுப் படுத்தி, இன்ப துன்பங்களின் வேறு பாட்டிற் கேற்பப், பலவேறுவகைப் பட்ட உடல்களே இறைவன் ஆணையால் அவைகட்குத் தோற்று வித்து, இது நடக்கும்.

(மாயை)

மாயை என்பது மா-யா என்னும் ஓரெழுத் தொருமொழிச் சொற்கள் இரண்டு கொண்டதும், ''ஒடுக்குவோனுல் ஒடுங்குவது; தோற்றுவோனுல் தோன்றுவது'' என்னும் பொருளேயுடையது மாகும். இது மாயேயமாய் விரிந்த நிலேயில் ''உள்பொருள்'' என்றும் மாயையாய் ஒடுங்கிய நிலேயில் ''இல்பொருள்'' என்றும் சொல்லப்பெறுவது.

இது, சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, பிரகிருதி மாயை என மூன்ருய், ஆணவ, மலமொன்றேயுடைய விஞ்ஞான கலர், அத னுடன் கன்ம மலமுமுடைய பிரளயாகலர், அவற்றுடன் மாயா மலமுமுடைய சகலர் ஆகிய மூவகை உயிர்வர்க்கத்தினருக்கும் முறையே தநு-கரண-புவன-போகங்களாயிருக்கும்.

இது பலகலே கற்றும் அறியாமை, களவு செய்கை, கண்டது மறுத்தல், அறிந்தது மறுத்தல், உண்டாயும் ஈயாமைகை, பொரு

ளின் மேல் மாச்சரியம், அழுக்கருமை ஆகிய ஏழுகுணங்களையும் உடையது. அழியாததாயும், அருவமாயும், ஒன்ருயும், உலகத் தோற்றத்திற்கு வித்தாயும், சடமாயும், வியாபகப் பொருளாயும், சிவ வியாபகத்துள் அடங்குதலால் அவருக்கு வைப்புச் சத்தியாயும், தநு-கரண-புவன-போகங்களை விரித்தலால் மலமாயும், மயக்கஞ் செய்வதாயும் இது இருக்கும்,

மாயையிலிருந்து சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி, தூலவைகரி ஆகிய சொற் பிரபஞ்சங்களும், நாதம் முதல் பிருதிவி வரையுள்ள பொருட் பிரபஞ்சங்களும் உண்டாயின,

நமது கடமையும் பயனும்

பெறுதற்கரிய மனிதப் பிறவியைப் பெறும்பேறு நமக்கு வாய்த்துவிட்டது. அதிலும் சைவமாம் சமயம் சாரும் ஊழைப் பெற்று விட்டோம். இப் பிறவியைக் கருவியாகக் கொண்டு, இனிப் பிறவாத பெருநிலையை அடைய முற்படல் வேண்டும், நமது ஆறுமுக நாவலர் பெருமான் ''இந்தச் சரீரம் நமக்குக் கிடைத்தது நாம் கடவுளை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறும் பொருட்டேயாம்.'' என்று தமது இரண்டாம் பாலபாடத்திலேயே அறிவுறுத்தியுள்ளார்கள்.

ஆணவ மலத்தில் ஒன்றிச், சடம்போற் கிடந்த நம்மிடத்து வைத்த பெருங் கருணையால், சிவபெருமான், தநு, கரண, புவன, போகங்களை நமக்கு வழங்கியுள்ளார். இவற்றை அவர் நமக்குத் தந்தது, இன்ப துன்பங்களை நுகரும்படி செய்து, பிராரத்த கன்மத்தை நீக்குதற் பொருட்டும், அவ்வாறு நீக்குதலால், பருவம் வந்தபோது, சிவதீட்சைப்பேறு வாய்க்க, அதனுல் சஞ்சித ஒழிப்பு ஆகாமியச் சேர்க்கையின்மை நிகழுதற் பொருட்டுமேயாம். இங்ஙனம் நிகழுவதனுல் எல்லாத் தீமைகளுக்கும் காரணமாய், உயிருடன் கலந்து நின்ற ஆணவமலம் அகன்று பேரின்பம் உண்டாகும்.

இவ்வுண்மைகளை உள்ளவாறு உணர்ந்து, நமது ஆன்ருேர்களாகிய அருளாசிரியன்மார்கள் உபதேசித்ததும் — சென்றதுமாகிய செந்நெறி கடைப்பிடித்து ஒழுகுதற்குச், சமயம், விசேடம், நிருவாணமாகிய சிவ தீட்சைகளை முறையாகப் பெற்று, ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரஜெபம், சிவபூசை, சிவயோக சாதனம் ஆதியவற்றில் தலைப்பட்டு, இவற்ருல் எய்தும் பயனுகிய சிவஞானத்தை எய்தி, அயரா அன்பின் அரன் கழலமர்ந்தின்புறும் பேறு, நமக்கு அவன் திருவருளால் அமைவதாக,

முடிவுரை:

மெய்யன்பர்களே!

சைவநெறி யல்லவற்றுக் கில்லையென்று சொல்லப்பெறும், செய்வினை செய்வான், அதன்பயன் சேர்ப்பான் ஆகிய நான்கையும் பற்றி இங்கே ஒருவாறுகச் சிந்தித்தோம்,

"அல்லல் என்செயும் அருவினை என்செயும்
தொல்லை வல்வினைத் தொந்தந்தான் என்செயும்
தில்லை மாநகர்ச் சிற்றம் பலவனுர்க்
கெல்லை யில்லதோர் அடிமைபூண் டேனுக்கே."

என்னும் அப்பரடிகள் திருவாக்கைச் சிந்தித்துச் "செய்வினை வந்தெமைத் தீண்டப் பெருதிரு நீலகண்டம்" என்னும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாக்கில் உறுதி கொண்டு, வினை நீக்கமும், திருவருட் பேறும் பெற முயல்வோமாக. ஞான நூல்களைத் தக்கார் வாயிலாகக் கற்றுத் தெளிந்து, அவற்றின் உண்மைகளை அநுபவத்திற் கொண்டு, இன்புறுவீர்களாக! இது பற்றி அமையும் சைவ பரிபாலனம், இங்கும், எங்கும், என்றும் சிறப்புடன் நிகழ்வதாக! மேன்மை கொள் சைவ நீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்!

நல்லூரில் ஆறுமுக நாவலர்கோன் தாடலைக்கொண்
டல்லாருங் கண்டன் அடிபரவ — வல்லார்கள்
பண்புடன்சேர் சைவ பரிபா லனசபையித்
திண்புவியில் வாழ்க சிறந்து.

நலமே தழைக.

சைவப்பிரகாச அச்சியந்திரசாலை, யாழ்ப்பாணம். J. 3 — 68)